

bes paa, at Københavns gamle Postgaard ikke blev reduceret til almindeligt Distrikt-posthus, men at den vedvarende blev Centralposthus for Forretningsverdenen i den gamle Del af Byen. Af Anmærkningerne til Finansloven og Listen over Ændringsforslagene fremgaar det imidlertid, at saavel Overpostmesterens Kontorer som Centralpengepostkontoret flyttes til Postgaarden i Tietgensgade, og jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han i denne Sag *ikke* vedgaar Arv og Gæld efter den daværende Indenrigsminister. Dem af ærede Kolleger i dette Ting, der ikke have gjort sig bekendte med Finanslovens tredie Behandling i det andet Ting, særlig om Postvæsenet, vil jeg anbefale at gøre dette, gøre sig bekendt med de Udtalelser, der faldt i det andet Ting og ogsaa ere faldne i dette Ting om den nye Postbygning og dens kostbare Administration. Denne Administration beregnes i det andet Ting til at skulle koste 200,000—300,000 Kr. aarlig; jeg tror ikke, man slipper med det.

Hvor fristende det end kunde være for mig at fordybe mig i Betragtninger over de forskellige Ændringsforslag, der bleve stillede i det andet Ting til tredie Behandling, og som delvis vistnok uden Skade kunde gemmes til næste Aar i Betragtning af vore Finansers daarlige Tilstand, skal jeg dog nøjes med at henlede Opmærksomheden paa en Skrivelse af 17. Januar 1911 fra Indenrigsministeriet; den drejer sig om Ansættelse af 3 Postinspektører til 10,800 Kr. aarlig. Jeg tilstaar, at Skrivelsen imponerede mig baade ved sin Længde og ved alle de mange vægtige Grunde, der tale for Ansættelse af disse Postinspektører; kun fandt jeg, det var Synd for de unge Mennesker med alt det Arbejde, der blev læsset paa dem, og som de umuligt kunne bestride med en normal Arbejdsdag. Siden er jeg kommen paa andre Tanker. Jeg har undret mig over, at denne højst vigtige Sag, som dog ikke kan være opstaaet hos Administrationen for ganske nylig, først kommer frem ved tredie Behandling. Hvorfor kan Ansættelsen ikke vente til bedre Tider, naar Postvæsenet er flyttet ind i den nye Postgaard? Da Tvivlen nu uvilkaarlig er opstaaet hos mig om det rigtige i disse Ansættelser for Øjeblikket, finder jeg foranlediget til at spørge den højtærede Indenrigsminister, omtrent som jeg tillod mig at spørge for lidt siden: Ere disse Ansættelser ikke en Sag, som den højtærede Minister har arvet

efter sin nærmeste Forgænger, og vedkender han sig i dette Tilfælde Arv og Gæld?

Stilling: Den ærede Ordfører (Bramsen) for det Parti, jeg tilhører her i Tinget, udtalte i Gaar, at der indenfor dette Parti havde været stærk Tale om en Anmærkning paa Finansloven med Hensyn til Bygning af Lokomotiver her i Landet. Dette Spørgsmaal gik han imidlertid hurtigt bort fra, idet han udtalte, at det vilde senere blive omtalt fra anden Side, og jeg skal da tillade mig paa Partiets Vegne nærmere at omtale denne Sag. Imidlertid kan jeg slippe let eller lettere derfra, efter at min ærede Kollega fra 9de Kreds (Harald Jensen) som Talsmand for Arbejderpartiet har talt saa varmt og indtrængende for denne Sag, saa det ikke kan gøres bedre. Jeg kan i det meste, for ikke at sige i alt, hvad han sagde, slutte mig til hans Udtalelser. Men der skal ogsaa lyde en Røst fra Arbejdsgivernes Side, fra Haandværkets og Industriens Side, om, at den Maade, hvorpaa der er gaaet frem i denne Sag, har vakt baade Bestyrtelse, fordi man fandt, at der var ingen Grund til at gaa saa hurtigt til Værks, og ogsaa Harme. Man har ment, at der herved er vist en Tilsidesættelse af dansk Haandværk og Industri, som ikke burde have fundet Sted. Paa en Tid som denne, hvor der, som min ærede Kollega har oplyst, hersker en stor Arbejdsløshed her i Landet, ser det underligt ud, at man lader Arbejde, der kan udføres her i Landet med et lille Plus i Omkostningerne, gaa til Udlandet og derved forøger de arbejdsløses Tal. Det ser saa meget mere underligt ud, som andre Lande gaa lige den stik modsatte Vej. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at Ordføreren for mit Parti (Bramsen) havde været uheldig, idet det eneste han kunde paavise, der skulde gøres i Retning af Besparelser, var at skaffe forøgede Udgifter ved Bygningen af Lokomotiver. Deri har den højtærede Konseilspræsident kun delvis Ret. Thi ganske vist vilde Lokomotiverne være blevne noget dyrere; men for Statskassen i det hele taget vilde det dog have været en Gevinst; thi det Beløb, vi nu give ud til Arbejdsløshedskasserne, vilde være blevet sparet to eller tre Gange ved den Indtægt, som vilde blive en Følge af, at Arbejdslønnen for Lokomotivernes Bygning blev udbetalt her i Landet. Jeg har her liggende for mig fra Frichs Efterfølgere i Aarhus det Tilbud, som dette